

Sygn. akt IV U 164/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopczyńska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09 kwietnia 2019 roku w Ś.

sprawy z odwołania **I. K.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...)

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w sprawie (...)

w ten sposób, iż przyznaje powódce I. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres wskazany w decyzji.

UZASADNIENIE

Powódka I. K. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 1 marca 2017 roku odmawiającej jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 października 2016 r. do 7 lutego 2017 r. W uzasadnieniu powódka podniosła, że posiadała orzeczoną niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby w okresach od 10 lutego do 8 sierpnia 2016 r. Natomiast w okresie od 9 sierpnia 2016 r. do 22 sierpnia 2016 r. ubezpieczona nie korzystała ze zwolnienia lekarskiego i powróciła do pracy. Ponowna utrata zdolności do pracy nastąpiła dopiero w dniu 12 października 2016 r., a więc po przeszło 64 dniach przerwy, dlatego odmowa wypłaty zasiłku chorobowego za okres od dnia 13 października 2016 r. do 7 lutego 2017 r., zdaniem powódki, była bezzasadna.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180,00 zł. W uzasadnieniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że ubezpieczona wykorzystała pełny ustawowy okres zasiłkowy w dniu 12 października 2016 r., będąc niezdolną do prowadzenia działalności gospodarczej również w okresie od 9 sierpnia 2016 r. do 22 sierpnia 2016 r., i niezależnie od faktu nieprzedłożenia ZUS zaświadczenia lekarskiego wydanego w tym przedmiocie. Pomiędzy okresem kolejnej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą i współistniejącą chorobą a zakończeniem okresu poprzedniego takiej niezdolności, nie wystąpiła bowiem przerwa wynosząca przynajmniej 60 dni.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powódka podlega ubezpieczeniu jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą. W okresie od 10 lutego 2016 roku do 8 sierpnia 2016 r. miała orzeczoną niezdolność do pracy. W okresie od 9 sierpnia 2016 r. do 22 sierpnia 2016 r. ubezpieczona nie korzystała ze zwolnienia lekarskiego, nie zostało one również przedłożone do

Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Powódka uiściła za okres od 9 sierpnia 2016 r. do 22 sierpnia 2016 r. składki na ubezpieczenia społeczne.

Następnie powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od 12 października 2016 r. do 7 lutego 2017 r.

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 1 marca 2017 r, odmówiono powódce prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 października 2016 r. do dnia 7 lutego 2017 r. wskazując, że z dniem 12 października 2016 r. powódka wykorzystwała przysługujący jej okres zasiłkowy 182 dni.

Dowód:

- akta ZUS – w załączeniu.

Zasiłek chorobowy orzekany był w powodu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa (...)10 M47, okresowo o symbolu G54 – zaburzenia korzeni i splotów nerwowych. Choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa może dawać objawy zespołu bólowo-korzeniowego, dlatego wskazane wyżej symbole dotyczą tej samej choroby. Niezdolność do pracy we wszystkich wskazanych okresach zasiłkowych została spowodowana była zatem tą samą chorobą, jednakże powódka odzyskała zdolność do pracy z dniem 9 sierpnia 2016 r.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii z dnia 17.03.2018r. – k. 47;

- opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu neurologii z dnia 22.02.2019r. – 75.

- pismo biegłego z dnia 8.11.2016r. k. 54.

W tak ustalonym stanie faktycznym

sąd zważył:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 – tekst jednolity) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a w przypadku, gdy taka niezdolność do pracy jest spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni (art. 8 cyt. ustawy).

Natomiast zgodnie z art. 9 ust. 2 cyt. ustawy do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Jak więc wynika z treści zacytowanego wyżej przepisu do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby będącej ich podstawą oraz okresy zrównane z okresami niezdolności do pracy.

Strona pozwana twierdziła, że powódka miała orzeczoną niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby w okresach od 10 lutego 2016 r. do 8 sierpnia 2016 r., od 9 sierpnia 2016 r. do 22 sierpnia 2016 r. oraz od 12 października do 7 lutego 2017 r. Zarówno z odpowiedzi na odwołanie powódki jak i dokumentów znajdujących się w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wynika, że powódka nie przedłożyła zakładowi zaświadczenia lekarskiego w zakresie niezdolności do pracy za okres od 9 sierpnia 2016 r. do 22 sierpnia 2016 r. Jak wynika z pisma lek. med. J. Ł. z dnia 22 grudnia 2018 r. zaświadczenie o niezdolności do pracy powódki za okres od 9 sierpnia 2019 r. do 22

sierpnia 2016 r. zostało faktycznie wystawione, jednakże stało się to omyłkowo i nie zostało one powódce wręczone, co koreluje z faktem nieprzedłożenia tegoż dokumentu przez powódkę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zarówno lek. med. J. Ł. leczący powódkę jak i powołana w przedmiotowej sprawie biegła sądowa z zakresu neurologii J. S. wskazali, że powódka odzyskała zdolność do pracy z dniem 9 sierpnia 2016 r. Nadto biegła wskazała, że zasiłek chorobowy w całym okresie pobierania przez powódkę zasiłku chorobowego tj. od dnia 2013 r. do dnia 4 kwietnia 2017 r. orzekany był z tego samego powodu, tj. w związku z chorobą zwyrodnieniową kręgosłupa oznaczoną symbolem M47, okresowo oznaczaną symbolem G54 – zaburzenia korzeni i splotów nerwowych. Dwojakię oznaczenie choroby nie jest tu jednak kwestią istotną, bowiem zespół bólowo-korzeniowy jest objawem choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, zatem jest to to samo schorzenie. Z opinii biegłego wynika jednoznacznie, że z dniem 9 sierpnia 2016 roku powódka odzyskała zdolność do pracy. Dodatkowo jedynie wskazać należy, że skoro powódka uiściła za okres od 9 sierpnia 2016 r. do 22 sierpnia 2016 r. składki na ubezpieczenie społeczne w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą uznać należało, że była ona zdolna do wykonywania pracy w tym okresie. Pomiędzy dniem 8 sierpnia 2016 r. kiedy to zakończył się poprzedni okres zasiłkowy a dniem 12 października 2016 r. kiedy to powódka ponownie została uznana za niezdolną do pracy upłynęło ponad 60 dni w związku z czym żądanie przyznania powódce prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 października 2016 r. do 7 lutego 2017 r. należało uznać za zasadne.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii biegłej J. S. jako rzeczowych, spójnych i wyprowadzających logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przyczyn dla których opinie te miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych.

Warto również przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż brak było materialnej podstawy odmowy powódce prawa do świadczenia i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje, o czym orzeczono w sentencji wyroku.